

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.534 van 2 juni 2014
in de zaak A. 212.486/XIV-35.628**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Steven Vandevoorde
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Ketelpoort 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 mei 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 122.240 van 9 april 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 21 mei 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1.1. Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende
partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te
stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere
interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot
het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

(Vreemdelingenwet) houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. Het eerste onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

1.2. Gezien de duidelijke inhoud van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet en de betekenis ervan zoals deze hierboven is toegelicht, vormt de verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 74.288 van 16 juni 1998 een overtollig motief. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

1.3. Bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel is reeds gesteld dat artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de inwilliging van het beroep vermeldt. Het derde onderdeel van het eerste middel faalt naar recht.

1.4. Anders dan verzoeker voorhoudt, geldt bij afwezigheid ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen “onweerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verzoekende partij tegenover een “weerlegbaar” vermoeden in hoofde van de verwerende partij. Zowel in hoofde van de verzoekende partij als van de verwerende partij gaat het om een weerlegbaar vermoeden, met dezelfde beperking dat het vermoeden zowel in hoofde van de verzoekende als de verwerende partij enkel kan worden weerlegd door onoverwinnelijke dwaling, overmacht of toeval aan te tonen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de invoering van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet aanleiding heeft gegeven, is dit uitdrukkelijk verwoord:

“Zo zal deze sanctie niet kunnen worden toegepast indien een partij op een onoverwinnelijke wijze gedwaald heeft omtrent - bijvoorbeeld - de datum van de terechtzitting of wanneer de verzoeker zich bevond in een toestand van overmacht of toeval (Cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., 265-266).” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51/2479/001, 122)

Vermits verzoeker een onjuiste betekenis aan artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet geeft door voor te houden dat in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden zou gelden tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij, is er geen sprake van een verschillende behandeling en faalt het vierde onderdeel van het eerste middel naar recht.

2. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft bevestigd, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en dus ook niet op asielzaken. Het tweede middel is niet-ontvankelijk.

3.1. Verzoeker geeft in hoofdzaak een aantal theoretische beschouwingen over de inhoud van de jurisdictionele motiveringsplicht. Hij stelt dat niet op een vage en algemene wijze mag worden gemotiveerd, doch laat na aan te geven op welke wijze dit met het bestreden arrest het geval zou zijn. Het eerste onderdeel van het derde middel is niet-ontvankelijk.

3.2. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker “de algemeen gekende situatie van albino's in Bangladesh” heeft aangevoerd, zodat hij niet dienstig kan stellen “dat om deze reden de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de in het verzoekschrift aangehaalde grieven”. Verzoeker toont derhalve geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aan. Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker herneemt letterlijk het vierde onderdeel van het eerste middel, zodat naar de behandeling daarvan kan worden verwezen. Ook het derde onderdeel van het derde middel faalt derhalve naar recht. Hoe dan ook zou het eventuele scheppen van een ongelijkheid op zichzelf geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen vormen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twee juni tweeduizend veertien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams